

Körmös

Nagyapám, Varga Ferenc, 1978-ban halt meg. Kati lányom 1976-ban született, tehát még ismerte őt, a dédnagyapját, homályos emlékei is lehetnek róla.

Nagyapám 1901-ben született. Munkásember volt, írással nem foglalkozott. Hetvenéves kora felé azonban egy télen ellenállhatatlan készletet érzett arra, hogy egy nagy alakú, A/4-es formátumú, keménytáblás, vonalas füzetbe lejegyezze élete legfontosabb eseményeit. *Krónika (Vissza emlékezés a multról)* cím alatt falunk történetéről, időjárásának rendkívüli eseményeiről, valamint nagyanyám családjáról található benne feljegyzések, s természetesen nagyapáméről is.

Nagyapám anyja, Zámbó Márta, 1873-ban született, apja, Varga Gergely, 1868-ban. Nagyapám apai nagyapját, az én ükapámat ugyancsak Varga Gergelynek hívták, s bár az ő neve mellett már nem szerepelnek a füzetben évszámok, a logika szerint 1850 táján kellett születnie. Pontosan száz évvel lehetett tehát idősebb nálam.

Nagyapám első dédunokája Kati lányom. Ha kedvezően alakulnak a dolgok, az ezredforduló táján unokát szül nekem, s egyszerűen talán a dédapjáról is mesél neki. Kati lányomat a gyermeke szerencsés esetben a jövő évezred húszas éveiben unokával – az én dédunokámmal – ajándékozta meg, aki valószínűsíthetően 2050 táján lesz majd huszonéves.

Nagyapám *Krónikája* neki is könnyen a kezébe akadhat. Ekkor felüti, elmélázva lapoz benne és szeme nagyapám nagyapjának – az ükapámnak –, id. Varga Gergelynek a nevére téved majd.

És ekkor csoda történik. 2050 táján, amikor már nem leszek, a dédunokám – két évszázad távolából – összehajol az én 1850 táján világrajött ükapámmal.

De mit kezd majd az én naplómmal – ha az is a kezébe akad – s benne ennek a folyóiratnak a dokumentumaival?

Hát nem borzongató?

Nem borzongatóan gyönyörű ez így?